

Ὁ καθείς ἄς τραγουδῇ
τοῦ Λεβίδη τὸ παιδί.

Τοῦ Λεβίδη τὸ ἀγόρι—ἔρι πάλι—
τοῦ Στεφίκου τὸ ἀδρέφι— Σινανά—
θυμωμένο ξανασήκωσε κεφάλι
καὶ τρεχάτο ξαναπῆρε τὰ βουνά.
Ὁ μέγας Ροβεσπιέρος Νικολῆς
εἰς τὸ βῆμα ξανακούσθη τῆς βουλῆς.

Τοῦ Λεβίδη τὸ ἀγόρι τὸ καυμένο
τόσο χρόνο ἐκαθότανε κρυμμένο,
τόσο χρόνο εἶχε ἄλγος νὰ φανῇ
καὶ ἄγροικοῦσε μὲ μὲγάλη στενοχώρια,
τόσο χρόνο δὲν μᾶς ἔβγαζε φωνή
κι' εἰς κανένα δὲν ἔπετοῦσε ἀποφόρια.

Μὰ τοῦ ἦλθε μὲ μὲγάλη ἰδέα ἔστω κεφάλι
καὶ τὸν Χρόνο ἀνακάτωσε τοῦ Δούνη
καὶ μὲ γλώσσα λυσσασμένη καὶ μεγάλη
ἔμπηκε μέσα ἔστω Βουλπιώτη τὸ ρουθοῦνι
καὶ τὸν ἔκαμε νὰ σύρη τὰ μαλλιά του
καὶ νὰ πῆ παραμέσα ἢ κοιλιὰ του.

Τοῦ Στεφίκου τὸ ἀδρέφι—ἔρι πάλι—
γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ γιουροῦσι τῶχαν βάλει.
Καὶ ἔστω βῆμα πάλι βγήκε ἢ πομπή
κι' εἶδαν ὅλοι νέο φῶς κι' ἀναλαμπή
καὶ στριγγλίζει καὶ φουσκώνει καὶ ἀνάβει
καὶ Βουλπιώτη καὶ Κυβέρνησι τοὺς θάβει.

Ἐρι πάλι—τὸ ἀγόρι τοῦ Λεβίδη
ἀπ' τὴν τρύπα ἔξετρούπωσε τὸ φεῖδι
κι' ὁ μέγας ἀρχηγός του—Σινανά—
ψιθυρίζει μὲς ἔστω αὐτί του σιγανά:
«Ἐστὴν Κυβέρνησι τὸ πόδι μου σὰν βάλω
Ἐπουργό μου θὰ σὲ κάμω δίχως ἄλλο.»

Ὁ Λεβίδης—ὦχ! ψυχὴ μου ἔστω Πατήσα!—
τὸν Βουλπιώτη ἐφαρμάκωσε μὲ λύσσα.
Ὁ Λεβίδης, ἢ ἄγνη περιστερὰ,
θ' ἀποδείξῃ ἕναν ἕνα μασκαρᾶ.
Ὁ Λεβίδης δὲν ἀνέχεται χατήρια,
σὰν θυμώσῃ σπάζει πιάτα καὶ ποτήρια.

Ὁ Σαῖν Ζούσι ὁ κτρινιάρης—ὦχ! κι' ἄς φέξῃ!—
μᾶς ἐσήκωσε ἔστω πόδι μὲ μὲγάλη λέξι.
Τὸν Βουλπιώτη μᾶς τὸν ἔκαμε τουλοῦμι
καὶ τὸν κόσμο θέλει πάλι νὰ τρελλάνῃ
κι' ἀποφόρια θὰ χαρίσῃ ἔστω Δραγούμη
καὶ τὰ πρῶτα του κουνήματα θὰ κἀνῃ.

Τοῦ Λεβίδη τὸ ἀγόρι—ἔρι πάλι—
τοῦ Στεφίκου τὸ ἀδρέφι— Σινανά—
θυμωμένο ξανασήκωσε κεφάλι
καὶ τρεχάτο ξαναπῆρε τὰ βουνά.
Ὁ μέγας Ροβεσπιέρος Νικολῆς
εἰς τὸ βῆμα ξανακούσθη τῆς βουλῆς.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Πολίτου Νικολάου μέγαν Λεξικόν,
μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι Ἐγκυκλοπαιδικόν,
τῆ συνδρομῆ λογίων καθὼς κι' ἐπιστημόνων,
μετὰ πολυαριθμῶν σχημάτων καὶ εἰκόνων.
Ἐν λεξικόν τοιοῦτον τὸν κόσμον εὐκολύνει
καὶ πᾶσαν ἀπορίαν ἐκ τοῦ προχείρου λύνει
καὶ εἶναι ἀναγκαῖον καὶ χρήσιμον τὰ μάλα
καὶ γιὰ μικρὰ κεφάλια καθὼς καὶ γιὰ μεγάλα.
Ὁ Μπάρτ κι' ὁ Χίρστ ἐκδίδουν αὐτὸ τὸ λεξικόν,
ποῦ εἶναι μέγα ἔργον καὶ καταπληκτικόν.
Τὸ πρῶτον τεῦχος θ' ἀβγῆ ἔστω μέσα τοῦ Γεννάρη
καὶ μόνον ἐννενηντα λεπτὰ θὰ πωληθῇ
κι' ἄς τρέξῃ ἀπὸ τώρα καθέννας νὰ τὸ πάρῃ,
γιὰτι εὐθὺς ποῦ ἔβγῃ καὶ θὰ ἐξαντληθῇ.

Τοῦ Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ μέγαν λεξικόν,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ Ἀρχαιολογικόν.
Κι' αὐτὸ δέ, ὡς γνωρίζετε, ἀνελλιπῶς ἐκδίδει
τὸ πλούσιον Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη
καὶ ἄλλο τεῦχος ἔβδομον ἐσχάτως ἐξεδόθη
καὶ τοῦτο μὲ κομψότητα πολλὴν ἐξετυπώθη.
Ἐκάστου τεύχους ἢ τιμὴ δραχμὴ ὠρίσθη μόνη,
ἀλλ' ὅστις θέλει τὸλον του τριάντα προπληρῶνει

Τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Γιάνναρη, τοῦ ἀληθῶς χρησίμου
κι' εἰς πάντα διδασκόμενον τὴν γλώσσαν πολυτίμου
καὶ τεῦχος ἕκτον ἴδαμεν κομψότατον τὸ σχῆμα
καὶ τὸ ἐκβράζω φέρεται τοῦ τεύχους πρῶτον ρῆμα.
καὶ ἔστωνομα ἐξόριστος κατόπιν τελειώνει
καὶ τούτου δὲ τὸ τίμημα δραχμὴ ὠρίσθη μόνη.

Μὲς ἔστω τοὺς πολλοὺς Συλλόγους καὶ τᾶλλα Σωματεῖα
καὶ τὸ τῶν Χρυσοχῶν κατέχει τὰ πρωτεῖα.
Κι' αὐτὸ τὸ Σωματεῖον ἐξέδωκε καὶ πάλιν
τὸ Καταστατικόν του μ' ἀκριβείαν μεγάλην,
ἐν ᾧ ὑπάρχουν ὄροι καὶ ἄρθρα ἕνα κι' ἕνα,
μὰ γίνεται καὶ λόγος διὰ τὰ πεπραγμένα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κἀνω—πῶς ἔστω σπῆτι μου ἀνέβῃ,
ἔστω τὴν Νεάπολιν ἐπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ζύδη, —δρῶ ἔστω λάδι, τρεῖς ἔστω ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὲ μὲ μάνδρα, —μὲ μὲ μὲ μὲ οἰκοδομή
καὶ μὲ μὲ μὲ μὲ χῆρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.